

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodvs Expeditæ Confessionis Tum pro Confessarijs, tum pro Pœnitentibus

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

Quandonam est obligatio repetendi confessionem, vel generalem
instituendi, §. 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-41773

Vafq 92
dub. 3
De Lug. de
paen d. 16.
sec. 3. n. 123

cidisse Pauū. *f* Respondeo peccatum esse mortale, ex eo capite, quia non ritè confiteretur: nam non cōfiteretur peccatum, quod fecit, sed peccatum, quod non fecit: licet enim non teneatur quis ex se explicare distinctè individuationem sui peccati, unde posset in dicto casu dicere se occidisse hominem, tenetur tamen non supponere unum pro alio, quia sic confiteretur peccatum; quod non commisit, pro eo quod commisit.

§. 3.

Quandonam est obligatio repetendae Confessionem, vel generalem instituendi.

46 **M**aximè propter mendacium grave in confessione prolatum repetenda est confessio, & aliquando generalis plurium annorum confessio

erit instituenda. Ideo de hac re nonnulla hic subnectemus.

Primò igitur ex necessitate repetenda est, quando in ipsa confessione, actu fit aliquod mortale peccatum, quia tunc confessio irrita est, & consequenter reiteranda. *a De Lug. de pœn. d. 16. sect. 5. n. 597.* Hinc quando deest dolor debitus: quando confessio fit ex fine mortaliter malo, quando culpabiliter taceatur aliquod mortale; debet repeti omnino confessio. Vbi advertunt rectè aliqui, *b Id. ibid.* quod si quis ante decem annos v. g. tacuerit, ex culpa gravi, peccatum mortale in aliqua confessione, & postea in aliis confessionibus consequentibus, hujus culpæ non est recordatus; quando deinde comperit vitium antiquæ illius confessionis; non debet obligari ad repetendas omnes confessiones consequentes, seu fortè intermedias bona fide institutas; sed solam illam, vel illas per-

peram factas, quando scilicet mala fide processit. Ratio hujus est, quia confessiones bona fide exhibitæ, id est dū confessionis sacrilegæ nō adfuit recordatio, validæ fuerunt, & fructuosæ.

47 Secundò repetenda est ex necessitate confessio, quando deest debitus ritus Sacramenti

e Id. ibid. Pœnitentiæ c Hinc quando defuit absolutio: quando defuit vel debita intentio absolvendi in Confessario vel intentio recipiendi absolutionem in pœnitente: quando defuit jurisdictio in eodem confessario, vel propter excommunicationem est impedita, confessio erit à fidelibus repetenda.

48 Verum hic quatuor advertite. Primò si defuit quidem absolutio, sed pœnitens accedit ad eundem confessarium; non debere *d* repeti à pœnitente confessionem: cum sufficiat, quod in confuso cognitionem eorum habeat

habeat confessor, pœnitensque dicat. Fateor omnia peccata, quæ heri confessus sum, juxta ea quæ infra lib. 3. capite secundo dicentur.

At si accedat ad alium, tunc sanè oportebit rotam confessionem novo confessario ritè deponere: ut ibidem dicetur.

49 Secundò. Quando Sacerdos habet impedimentū necessariū, ita ut non possit audire omnia peccata pœnitentis, sed aliqua, ut in naufragio, vel articulo mortis ipsius confessarii, sanè confessio non erit reperenda quoad omnia, sed solum quoad non explicitè confessa: ut nimirum ab iis directè pœnitens absolvatur.

50 Tertiò. Si confessor est excommunicatus, tunc solum debet reperi confessio ipsi facta, quando est excommunicatus per nominatam denūciationem, vel propter clerici publicam per-

cussonem: propter ceteras valida est absolutio: imò licitè petitur tunc à pœnitente: & cum petitur; licitè etiam impenditur à confessario existente in gratia, data per actum contritionis, cum id concedatur à concilio constantiensi. e

e Extr.

Martini
5. ad evi-
tanda scā-
dala.

f Suar. de
pœn. d. 28.
sect. 2. n. 12

SI Quartò. Quid quando confessio facta fuit confessario omnino indocto, vel semidor- mienti? Respondeo, si indocto quacunque ignorantia etiam ne- scienti discernere peccatū mor- tale à veniali: ut si v. g. homici- dium putet esse veniale; dum- modo sciat aliquo tandem mo- do, etiam in communi peccatum aliquod, seu offensam Dei esse in pœnitente, ne sis sollicitus, confessionem repetere, si bona fide illum adeas, & non ex cul- pa, qua confessario velis uti, qui tibi mederi non possit: si mala sollicitus esse debes repetendi totam confessionem. Ratio est

quia

quia sub bona fide tu ex una parte omnia peccata subiecisti clavibus; ex alia, ad validitatem, satis est illa peccati cognitio in communi, ut patet in moribundo, qui ritè absolvitur si solum dixerit se peccasse, at sub mala fide, non es rectè dispositus: quia actu peccas dum confiteris.

52 Quod si semidormienti confitearis mala fide: certè peccas: unde invalida erit tua confessio, & integrè repetenda. *g g De Lug. de pœn. d. 16. à n. 606.*
Denique si bona fide confitearis, & post absolutionem advertas te semidormienti falsum esse; putato non esse repetendam tunc confessionem, quoad omnia peccata, sed solum quoad illa, quæ audita minimè fuere propter somnum: quia jam illa non sunt subjecta clavibus.

53 Sed quid si pœnitens (ut in praxi occurrit frequentissimè) post absolutionem, cognoscit confessarium aliquaquidem non

non percepisse, sive propter formum, sive quod idem erit, per distractionem mentis, sed quæ illa fuerint non cognoscit? Respondeo in brevibus confessionibus, iterum omnia peccata repetere oportet; quia potest prudenter dubitari de singulis, an ritè fuerint audita; peccatum enim de quo est dubiũ, an fuerit in confessione detectum; debet certò detegi; prævalet enim confessio necessitatis confitendi; cum certò scias te peccasse, dubium autem sit an detexeris. In prolixis confessionibus, in quibus non potes prudenter dubitare de singulis; non obligaris; *h* satis enim erit te in communi fateri ejusmodi dubium, hoc est te dubitare, an aliquod peccatum ex tuis confessor audierit. Ratio est quia tunc habes dubium prudens, atque adeo non teneris, nisi ad confessionem illam in communi illius dubii; quod tibi

h *Id. ibid.*

tibi dumtaxat exploratum est; sicuti obligareris fateri te mortaliter peccasse, sed non recordari, quo genere peccati, in eo eventu, quo aliquod patrasses peccatum, illiusque in particulari non meminisses.

§ 4 Repetenda est tertiò Confessio ratione excommunicationis non ablatæ à pœnitente. Explico. Si Confessor pœnitentem excommunicatum absolveret à peccatis, non præmissa absolutione à censuris, seu ab excommunicatione, validane est absolutio à peccatis, & consequenter non repetenda Confessio. Respondeo. Si pœnitens bona fide procedit, valida est, nec repetenda; Ratio est quia nimis onerosum esset dicere, oblitum invincibiliter aperire se esse excommunicatum; si absolvatur à peccatis, invalidam fecisse peccatorum Confessionem; nec enim habemus unde colligamus Eccle-

*i Suar. to. 5
in 3. p. de
Cens. d. 19.
sec. 3. n. 10*

Ecclesiam voluisse irritare illam
absolutionem, quæ, non præ-
missa absolutione à censuris, ex-
hibita, nulla fraude, fuit; par
autem ratio est in casu, de quo
disputamus. At verò si mala
fide extorta est absolutio à pec-
catis, non præmissa absolutione
ab excommunicatione; sanè
tunc irrita erit Confessio ex de-
fectu debitæ dispositionis, atque
adeo repetenda, cum tunc fiat
contra præceptum grave Eccle-
siæ, absolutionem à peccatis an-
te resolutionem excommunicatio-
nis impendere prohibentis.

§§ Petes hac occasione, An
quando Confessor præmittit ab-
solutionem à censuris per illa,
vel similia verba, Absolvo te ab
omni excommunicatione, in
quantum possum & indiges, sub-
jungitque absolutionem à pecca-
tis; an, inquam, per prædictam
absolutionem deleatur excom-
municatio, qua poenitens erat
irre-

irret
fess
spon
rius
juris
com
dele
illius
tione
quia
haber
simpl
di, qu
vandi
fui, q
vere
non à
pter e
rum,
ordin
m nec
servat
vatis,
ca res
Idem

irretitus, sed ejus immemor Confessario nequaquam aperuit: Respondeo, posito, quod Confessarius habuerit potestatem, seu jurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri. Unde postea pœnitens illius recordatus, nova absolutione non indigebit. / Ratio est, 1 *Con d. 4. de excom. du. 26. n. 217. & de pœn d. 12. du. 12. n. 9* quia Confessor semper habet, habereque debet intentionem simpliciter absolutam absolventi, quantum licitè potest; reservandique partes omnes officii sui, quas non servaret, si absolute intenderet à peccatis; & non à censuris. Id quod, propter eandem rationem, est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in delegato: nec solum in censuris non reservatis; verum etiam in reservatis, si in absolvente adest circa reservata potestas absolvendi. Idem etiam evenit in peccatis reservatis.

o Suar. de
pœn. d. 31.
sec 4. n. 13
apud Sâc.
l. 4. in Dec
c. 5 4. n. 39

reservatis nisi quis enim im-
mor bona fide illa se habere ab-
solvatur modo dicto à Superio-
re, vel privilegiato: vel ex facul-
tate jubilæi, cruciatæ, &c. sanè
remanet à reservatis absolutus;
quia absolvens intendit absolve-
re, quantum licitè potest; & so-
lum in pœnitente remanebit
obligatio subdendi directè cla-
vibus; (non quidem necessariò
coram superiore, vel privilegia-
to: sed coram Confessario, po-
tente tamen absolvere à mortali-
bus) illud peccatum reserva-
tum, quando fuisse reservatum
pœnitens animadvertit. Dixi
primo (bona fide) nam qui mala
fide tacet censuram, vel reserva-
tionem; non absolvetur: quia
non est dispositus ad absolutio-
nem. qui rem tam gravem ma-
la fide Confessori non ape-
rit.

§. 6. Dixi secundo, quantum
licitè potest: quare si in privile-

gio

gio, seu jubileo esset forma, ne possit licitè quis absolvi, nisi aliqua conditione adimpleta, v. g. nisi, satisfacta parte; non censeatur, Confessor per illud, absolvo te ab omni excommunicatione, absolvere, si parti minimè sit satisfactum. Ratio est, quia ut dictum est, solum habet, habereque præsumitur intentionem absolvendi quos, & quantum validè, & licitè potest.

57 Petes iterum. Si Confessor absolvere potens, absolvat à peccatis, dicendo, Absolvo te à peccatis tuis, nulla præmissa formula absolutionis ab censura: ut usu venire solet in brevibus confessionibus, & in articulo mortis; remanebitne ignarus hæc censuræ immo & conscius, si tamen propter imminentem mortem loqui non potest, remanebitne, inquam; absolutus ab illa? Respondeo remansurum abso-

o De Lug.

d 16. sect.

15. n. 625.

*p. Suar de
Cens. d. 10
sect. 2. in
quo cessat.*

absolutum. *p.* Ratio est, quia in illo, absolvo te à peccatis, involvitur absolutio à quocunque vinculo nato ex peccatis, atque adeo à censuris, cum igitur ejusmodi Confessor supponatur vel licitè fungi suo munere; supponetur etiam ab eo censura vinculo absolvere; multoque magis id erit in illo articulo mortis, si tunc expressè absolvens, intendat per illa verba sola, absolvo te à peccatis, absolvere etiam à censuris. Ad majorem autem certitudinem sic absolvat; absolvo te ab omnibus censuris, & peccatis: quia certum est illud, ego te absolvo, sufficere ad absolutionem peccatorum: quod non est ita certum, licet sit probabilissimum, sufficere etiam ad absolutionem censurarum.

LIBER